

Lukács Zsolt szlovén műfordításai

Brane Mozetič

Brane Mozetič (1958) költő, író, műfordító. Eddig tíz verseskötete és két regénye jelent meg. A Ljubljana-i Egyetem Bölcsészkarán diplomázott, majd 1984/85-ben tanulmányokat folytatott a párizsi Sorbonon, 1986-tól szabad művészként él. Több válogatást készített a kortárs szlovén költészetből angolul, franciául és spanyolul, számos francia költő versét fordította le szlovén nyelvre. Az Aleph és Lambda könyvkiadóknál főszerkesztő.

[cím nélkül]

Péntek az a nap, mikor a halálon gondolkodsz. És emiatt ki kell menned, és elegend van minden fájdalomból, gyötrelemből, ez a mazochizmus, a folytonos fejjel a falnak az idegeidre megy. Fejbe vágva és részegen egyik klubból a másikba vezetsz. Fogalmad sincs róla, kinek is osztod a csókod. Az arcok ködbe vésznek. Kedvedre lenne, hogy valakit magaddal cipelj az otthonodba, de aztán megfeledekszel róla. Rendőrök állítanak meg és figyelmeztetnek, hogy részeg vagy és gyalog kell tovább menned. Barátaid marhaságból a következő zugba vonszolnak, ahol még jobban fejbe leszel kólintva és már részeg vagy. Sötét van. A rolókat leengedték és abban reménykedsz, bár sohase lenne reggel.

[cím nélkül]

üres utak, az út mentén csak a hidak járnak
ház egy se, se tájék, se suttogó fenyves
hatalmas körgyűrű tekerődzik fölém
hogyan felemeljen s darabokra tépjen

[a kokain hosszú vonala Ljubljánában...]

csendes csengettyű, s szánok száguldanak
a romokon keresztül, fekete szarvas húzza
a ködbe hatolva -- és mi van utána?
Ljubljana, pszichopatók mentsvára
nem tévesztheted el a térképen
egyik oldalt az osztrák váróterem
a másikon az olaszok öregek otthona
alatta pedig már csak a zárt osztályok
B oldal és akik hősnek vélik magukat
az autók semminek való ütközése
néhány ugródeszka ugrásra készen a mélységbe
gyerekek, akik esztelen ténferegnek az erdőben
részegek nyakra-főre és ahol megáll
a vonat, amely a falak mögé hurcolja őket

Lukács Zsolt műfordító szlovén versfordításai az Ünnepi Könyvhétre jelentek meg.

minden nyitott, mint a legelő
a fehér, szlovén férfiaknak, asszonyostul
e város szemünk előtt táncol
ha be vagyunk löve kettesben botorkálunk benne
popperst lélegzünk és vigyorgunk
mert hogy fog mindez elfogyni
hogy elfedték a fehér köpenyek és
hagyták, hogy ez körbe-körbe járkáljon
hozzám hajolsz és így szólsz:
Én egy pszichopata vagyok
kelj fel, kelj fel, tovább kell menni
nézd ezeket a bábukat a kávézó előtt
és a piacon, mily színes a kínálat
pultjaik mögött ronda emberek dülöngélnek
és minden évben a folyóra eresztik
álmaikat, gyógyulásba vetett reményüket
hányás, a ház mögött hányadék
teljesen zöld vagy, mint a sárkány a hídon
átölelsz, majd ellöksz, mintha
fejedben erők küszködnének egymással
megfékezhetetlenek, és a tudósra hallgatsz
agyad parancsnokára
ballonok, gépek, embertömegek hemzsegeknek
mind a földbe gyökereznek téged
s azt se tudod, hogy fordulnál meg

Boris A. Novak

Boris A. Novak (1953, Belgrád) költő, drámaíró, esszéista, műfordító. Összehasonlító irodalmat és filozófiát tanult, majd dramaturgként dolgozott. A ljubljanaei egyetem Összehasonlító Irodalomtudomány Karán professzor. 1991-1996 között a szlovén PEN elnöke és 1994-2000 között pedig annak békebizottságában munkálkodott. 1998-ban megalapította Monika van Paemellel Lipica Barátainak Szövetségét a lipicai lovak védelmére. Eddig 63 könyve jelent meg. Legutolsó verseskötete 2005-ben látott napvilágot A dicsőség szertartása (Obredi slovesa) címmel. A következő irodalmi díjakban részesült: Arany Madár-díj (1978), Prešeren-díj (1984), Jenko-díj (1995), Sovre-díj műfordításért, Arany jel-díj a verselmélet terén kifejtett tudományos munkásságáért.

Vertikális ország

Itt nincsen hely: a mező a hegynek fel
terül el, lefele pedig meredek út vezet.
A patakok úgy ömlenek, mint a zápor. Az égnek
emelkedik minden hely. A geometria

egyedüli mértéke a magasság. Az emberek
nem a földön járnak, hanem a fal mentén.
Egymást a vállaikon hordják. Az egyedüli
szabadság a szabadesésben áll. Aki sétálni

megy, mászik: a kéményen a csillagokig
és a pincén át vissza a tudatalattijáig.
A szív, mely nem ismeri a szélességet, mélyen

magába mélyed. A torok pedig remegőn
kék és tiszta hangokat csalogat magából elő,
egy teljesen beláthatatlan távolságból...